

Ned på knæ

*En pige er anderledes end en mand ... det
har bragt en rasen i mit blod,
en forvirring i min hjerne*

I dag bad hun mig sætte mig hen på en stol.

Jeg gjorde det uden at ane noget.

Da gik hun et par skridt tilbage, nærmede sig og kastede sig på knæ.

Vistnok var der lidt skælmeri deri, men væsentlig var der vemod, og så da en lyksalighed, ja jeg må kalde det, en vanvittig lyksalighed over at have fundet et rigtigt udtryk for sin lidenskab.

I samme sekund greb jeg hende og rejste hende op.

Den, der har begået en misgerning, lader sit blik styrte om i værelset, mistænkende enhver krog, han kaster det ud af vinduet for at se hos genboerne, og samvittighedens angst gør ham skarpsynet: Jeg ved ikke, hvor dyrt jeg havde betalt en vished for, at ingen havde set det, eller hvor dyrt jeg havde købt ikke selv at se det!

Har jeg forlangt dette!

Sandelig hun har aldrig forstået mig.

Selv har jeg aldrig bøjet knæ for noget menneske, måske kunne jeg gøre det for hende, hvis forholdet krævede det, men for hendes og for min personlighed bør det aldrig ske.

Noget sådant er for mig ingen narrestreg, ingen overdreven gestus, har jeg gjort det, da er min mening derom denne: At jeg ingen fornærmelse ville tåle som den, at det betragtedes således.

Her har jeg min stolthed igen.

Vel ved jeg, at en pige er anderledes end en mand, men dog glemmer jeg det aldrig, det har bragt en rasen i mit blod, en forvirring i min hjerne, en angst i min indesluttethed, en fortvivlelse i min beslutning, og frem for alt en susen for anelsens øre, der for mig er forbud og ilbud om det yderste.

Fra Stadier paa livets vei

Modehandleren

*Jeg modehandleren, min sjæl raser
når jeg tænker på min opgave, hun skal
endnu komme til at gå med en ring i næsen*

I tro måske, at det kun er fornemme damer, der hylde moden, langtfra.

Se til mine syjomfru, på hvis toilet jeg intet sparer, at modens dogmer må forkyndes med eftertryk fra min butik.

De danne et kor af halvgale, og jeg selv som ypperstepræst foregår med et lysende eksempel, og bortødsler alt, blot for ved modens hjælp at gøre enhver kvinde latterlig.

Thi når en forfører praler af, at enhver kvindes dyd er til salg for den rette køber, da tror jeg ham ikke, men jeg tror, at enhver kvinde i føje tid skal være fanatiseret af modens vanvittige og besmittende selvreflektion, der fordærver hende ganske anderledes, end om hun var forført.

Jeg har forsøgt det mere end en gang.

Formår jeg det ikke selv, så hidser jeg et par af modens trælkvinder, som høre til hendes stand, på hende; thi som man afretter rotter til at bide rotter, så er den fanatiserede kvindes bid ligesom tarantellens.

Og fremfor alt er det farligt, når en mand træder understøttende til.

Om jeg tjener djævelen eller jeg tjener guden, ved jeg ikke, men jeg har ret, jeg vil have ret, jeg vil det, så længe jeg ejer en eneste krone, jeg vil det så længe til blodet sprøjter ud af mine fingre.

Fysiologen tegner en kvindes skabning af for at vise snørelivets forfærdelige følger, ved siden tegner han den normale skikkelse.

Det er rigtigt, men kun den ene har virkelighedens gyldighed: De gå alle med snøreliv.

Skildrer således den modesyges elendige forkrøblede forskruethed, beskriv denne snigende refleksion, der fortærer hende, og skildrer den kvindelige blufærdighed, der mindst af alt ved noget om sig selv, gør det godt og du har tillige dømt kvinden og i virkeligheden dømt hende forfærdeligt.

Opdager jeg engang en sådan pige, der nøjsom og ydmyg ikke er fordærvet ved uanstændig omgang med kvinder, hun skal dog falde. Jeg bringer hende i mine garn, nu står hun på offerpladsen dvs. i min butik.

Med det hånlige blik, som fornem nonchalance kan væbne sig med, måler jeg hende, hun forgår af skræk, en latter fra naboværelset, hvor mine afrettede håndlangere sidde, tilintetgør hende.